

“मीठे बच्चे – तिमी हौ धर्तीका चैतन्य सितारा, तिमीले सारा विश्वलाई प्रकाश दिनु छ।”

प्रश्न:- शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूको कायालाई कञ्चन कसरी बनाउनु हुन्छ?

उत्तर:- ब्रह्मा माँद्वारा तिमीलाई ज्ञान दूध पिलाएर तिम्रो काया कञ्चन गरिदिनुहुन्छ। त्यसैले उहाँको महिमामा गायन गरिन्छ- त्वमेव माताश्च पिता....। अहिले तिमीले ब्रह्मा माँद्वारा ज्ञान दूध पिइरहेका छौ, जसबाट तिम्रा सबै पाप काटिन्छन्। आत्मा कञ्चन बन्छ।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ- जसरी आकाशमा तारा हुन्छन्, त्यस्तै तिमी बच्चाहरूको लागि पनि गायन गरिन्छ- यी धर्तीका सितारा हुन्। उनलाई पनि नक्षत्र देवता भनिन्छ। ती त कुनै देवता होइनन्। तिमी ती भन्दा महान् बलवान् हौ किनकि तिमी ताराहरूले सारा विश्वलाई प्रकाशित गर्छौ। तिम्रो नै देवता बन्नेवाला हौ। तिम्रो नै उत्थान र पतन हुन्छ। उनले त यस सृष्टि रंगमञ्चको लागि थोरै प्रकाश दिन्छन्, उनलाई कुनै देवता भनिदैन। तिमी देवता बनिरहेका छौ। तिमी सारा विश्वलाई प्रकाशित गर्नेवाला हौ। अहिले सारा विश्वमा घोर अन्धकार छ। पतित बनेका छन्। अहिले बाबा तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई देवता बनाउन आउनु हुन्छ। भक्तहरूले त सबैलाई देवता मान्छन्। सूर्यलाई पनि देवता भनिदिन्छन्। कहीं-कहीं सूर्यको झण्डा पनि लगाउँछन्। आफूलाई सूर्यवंशी पनि कहलाउँछन्। वास्तवमा तिमी सूर्यवंशी हौ नि। बाबा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। भारतवर्षमा नै घोर अन्धकार भएको छ। अब यसमा उज्यालो हुनुपर्छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान अञ्जन दिइरहनु भएको छ। तिमी अज्ञान निद्रामा सुतेका थियौ, बाबा आएर फेरि जगाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- ड्रामा योजना अनुसार कल्प-कल्पको पुरुषोत्तम संगमयुगमा म फेरि आउँछु। यो पुरुषोत्तम संगमयुग कुनै पनि शास्त्र छैन। यस युगलाई अहिले तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ, जबकि तिमी सिताराहरू फेरि देवता बनिरहेका छौ। तिमीलाई भनिन्छ नक्षत्र देवताए नमः। अहिले तिमी पुजारीबाट पूज्य बन्छौ। त्यहाँ तिमी पूज्य बन्छौ, यो पनि बुझ्ने कुरा हो नि। यसलाई रुहानी पढाइ भनिन्छ। यसमा कहिल्यै कसैको लडाईं हुँदैन। शिक्षक बाबाले साधारण रीति पढाउनु हुन्छ र बच्चाहरूले पनि साधारण रीति पढ्छन्। यसमा कहिल्यै कसैको लडाईंको कुरै होइन। यिनले म नै भगवान् हुँ भनेर कहाँ भन्छन् र! तिमी बच्चाहरूले पनि जानेका छौ- पढाउनेवाला निराकार शिवबाबा हुनुहुन्छ। उहाँको आफ्नो शरीर छैन। भन्नुहुन्छ- मैले यो रथ सापटी लिन्छु। भागीरथ पनि किन भनिन्छ? किनकि धेरै-धेरै भाग्यशाली रथ हुन्। यिनै फेरि विश्वको मालिक बन्छन्, त्यसैले भागीरथ ठहरिए नि। सबैको अर्थ बुझ्नुपर्छ। यो हो सबैभन्दा ठूलो पढाइ। दुनियाँमा त झुटो झुटो छ नि। भनाइ पनि छ नि- सत्यको नाउ हल्लिन्छ...। आजकल त अनेक प्रकारका भगवान निकलेका छन्। आफूलाई मात्रै होइन, पत्थरलाई पनि भगवान भनिदिन्छन्। भगवानलाई कति भड्काइदिएका छन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, जसरी लौकिक पिताले पनि बच्चाहरूलाई सम्झाउँछन्। तर उनी यस्तो हुँदैनन्, जो पिता पनि हुन्, शिक्षक पनि हुन् र उनै गुरु पनि हुन्। पहिला पिताको पासमा जन्म लिन्छन्, फेरि थोरै ठूलो भएपछि शिक्षक चाहिन्छ पढाउनको लागि। फेरि ६० वर्षपछि गुरु चाहिन्छ। यहाँ त एकै पिता, शिक्षक, सुदगुरु हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- म तिमी आत्माहरूका पिता हुँ। पढ्छ पनि आत्मा। आत्मालाई आत्मा भनिन्छ। बाँकी शरीरहरूका अनेक नाम छन्। ख्याल गर- यो हो बेहदको नाटक। बनीबनाउ बनिरहेको छ... कुनै नयाँ कुरा होइन। यो अनादि बनीबनाउ नाटक हो जुन घुमिरहन्छ। कलाकार आत्मा हुन्। आत्मा कहाँ रहन्छ? भन्छन्- हामी आफ्नो घर परमधाममा रहन्छौ, फेरि हामी यहाँ आउँछौं बेहदको पार्ट खेल्ने। बाबा त सदैव त्यहाँ नै रहनुहुन्छ। उहाँ पुनर्जन्ममा आउनुहुन्छ। अहिले तिमीलाई रचयिता बाबाले आफ्नो र रचनाको सार सुनाउनु हुन्छ। तिमीहरूलाई भन्नुहुन्छ- स्वदर्शन चक्रधारी बच्चाहरू। यसको अर्थ पनि अरु कसैले बुझ्न सक्दैनन् किनकि उनले त सम्झन्छन्- स्वदर्शन चक्रधारी विष्णु हुनुहुन्छ, यिनले फेरि मनुष्यलाई किन भन्छन्? यो त तिमीले जानेका छौ। शत्रु थियौ, त्यतिबेला पनि मानिस नै थियौ, अहिले ब्राह्मण बनेका छौ, तापनि मानिस नै हौं, फेरि देवता बन्छौं, फेरि पनि मानिस नै रहन्छौं। तर चरित्र बदलिन्छ। रावण आएपछि तिम्रो चरित्र कति बिग्रिन्छ। सत्ययुगमा यो विकार हुँदैन।

अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अमरकथा सुनाइरहनु भएको छ। भक्तिमार्गमा तिमीले कति कथाहरू सुन्यौ

होला। भन्ने गर्छन्- अमरनाथले पार्वतीलाई कथा सुनाउनु भयो। ठीक छ, उनलाई त शंकरले सुनाए नि। शिवले कसरी सुनाउनु हुन्छ? कति धेरै मानिसहरू जान्छन् सुन्नको लागि। यो भक्तिमार्गको कुरा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। बाबा यस्तो भन्नुहुन्छ- भक्ति कुनै खराब हो। होइन, यो त ड्रामा जुन अनादि छ, त्यो सम्झाइन्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- एक त आफूलाई आत्मा सम्झ। मूल कुरा नै यही हो। भगवानुवाच- मनमनाभव। यसको अर्थ के हो? यो बाबा बसेर मुखद्वारा सुनाउनु हुन्छ, त्यसैले यो गुरुमुख हो। यो पनि सम्झाइन्छ- त्वमेव माता च पिता.... उहाँलाई नै भनिन्छ। त्यसैले यी माताद्वारा तिमीहरू सबैलाई एडाप्ट गरेको छु। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- यस मुखद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दूध पियाउँछु, अनि तिमी जुन पाप छन्, ती सबै भस्म भएर आत्मा कञ्चन बन्छ। अनि काया पनि कञ्चन मिल्छ। आत्माहरू बिल्कुल पवित्र कञ्चन बन्छन्, फेरि बिस्तारै-बिस्तारै सिँढी उत्रिन्छन्। अहिले तिमीले बुझिसकेका छौ- हामी आत्माहरू पनि कञ्चन थियौं, शरीर पनि कञ्चन थियो, फेरि ड्रामा अनुसार हामी ८४ को चक्रमा आयौं। अहिले कञ्चन छैन। अहिले त ९ क्यारेट भनिन्छ, बाँकी थोरै प्रतिशत बचेको छ। एकदम प्रायःलोप भनिँदैन। केही न केही शान्ति रहन्छ। बाबाले यो निशानी पनि बताउनु भएको छ। लक्ष्मी-नारायणको चित्र हो नम्बरवन। अहिले तिमी बुद्धिमा सारा चक्र आएको छ। बाबाको परिचय पनि आइसकेको छ। बन्न त तिमी आत्मा पूरा कञ्चन बनिसकेको छैन, तर बाबाको परिचय त बुद्धिमा छ नि। कञ्चन हुने युक्ति बताउनु हुन्छ। आत्मामा जुन मैला परेको छ, त्यो कसरी निकाल्न सकिन्छ? त्यसको लागि यादको यात्रा हो। यसलाई भनिन्छ युद्धको मैदान। तिमी हरेक स्वतन्त्र युद्धको मैदानमा सिपाही हो। अब हरेकले जति चाहयो त्यति पुरुषार्थ गर्नु। पुरुषार्थ गर्नु त विद्यार्थीको काम हो। जहाँ जाऊ, एक अर्कालाई सावधान गर्दै गर- मनमनाभव। शिवबाबा याद छ? एक अर्कालाई यही इशारा दिनु छ। बाबाको पढाइ इशारा हो। त्यसैले त बाबा भन्नुहुन्छ- एक सेकेण्डमा काया कञ्चन हुन्छ। विश्वको मालिक बनाइदिन्छु। बाबाको बच्चा बने भने विश्वको मालिक भए। फेरि विश्वमा हुन्छ बादशाही। त्यसमा उच्च पद प्राप्त गर्नु- यो हो पुरुषार्थ गर्नु। बाँकी सेकेण्डमा जीवनमुक्ति। अधिकार त हो नि। पुरुषार्थ गर्नु स्वयंमा निर्भर छ। तिमीले बाबालाई याद गर्दै जाऊ, आत्मा एकदम पवित्र हुन्छ। सतोप्रधान बनेर सतोप्रधान दुनियाँको मालिक बन्छौ। कति पटक तिमी तमोप्रधानबाट फेरि सतोप्रधान बनेका हो! यो चक्र घुमिरहन्छ। यसको कहिल्यै अन्त्य हुँदैन। बाबाले कति राम्रोसँग बसेर सम्झाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प आउँछु। तिमी बच्चाहरूले मलाई फोहोरी दुनियाँमा निमन्त्रण दिन्छौ। के निमन्त्रण दिन्छौ? भन्छौ- हामी जो पतित बनेका छौं, हजुर आएर पावन बनाउनुहोस्। वाह तिमी निमन्त्रण! भन्छौ- हामीलाई शान्तिधाम-सुखधाममा लिएर जानुहोस्। त्यसैले तिमी आज्ञाकारी सेवक हु। यो पनि ड्रामाको खेल हो। तिमीले सम्झन्छौ- हामी कल्प-कल्प उही पढ्छौं, पार्ट बजाउँछौं। आत्माले नै पार्ट खेल्छ। यहाँ बसेर पनि बाबा आत्माहरूलाई देख्नुहुन्छ। सिताराहरूलाई हेर्नुहुन्छ। कति सानो आत्मा छ, जसरी ताराहरूको झिलीमिली रहन्छ। कुनै तारा धेरै चम्किलो हुन्छ, कुनै कम। कुनै चन्द्रमाको समीप हुन्छन्। तिमी पनि योगबलबाट राम्रोसँग पवित्र बन्छौ भने चम्किन्छौ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- बच्चाहरूमा जुन धेरै राम्रा नक्षत्र छन्, उनलाई फूल देऊ। बच्चाहरू पनि एक अर्कालाई जानेका छन् नि। वास्तवमा कुनै धेरै तौक्षण हुन्छन्, कुनै मन्दबुद्धिका हुन्छन्। ती ताराहरूलाई देवता भन्न सकिँदैन। तिमी पनि हो मनुष्य। तर तिमी आत्मालाई बाबा पवित्र बनाएर विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। बाबाले वर्सामा कति तागत दिनुहुन्छ। सर्वशक्तिमान बाबा हुनुहुन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी बच्चाहरूलाई यति शक्ति दिन्छु। गायन पनि गर्छन् नि- शिवबाबा हेर्नुहोस् त हामीलाई बसेर पढाइद्वारा मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ। वाह! यस्तो त कसैले पनि बनाउँदैन। पढाइ कमाईको स्रोत हो नि। सारा आकाश, धर्ती आदि सबै हाम्रै हुन्छन्। कसैले छिन्न सक्दैन। यसलाई भनिन्छ अडोल राज्य। कसैले पनि खण्डन गर्न सक्दैन। कसैले जलाउन सक्दैन। यस्ता बाबाको श्रीमत्तमा चलनुपर्छ नि। हरेकलाई आफ्नो पुरुषार्थ गर्नु छ।

बच्चाहरूले म्युजियम आदि बनाउँछन्- यी चित्र आदिद्वारा साथीहरूलाई सम्झाऊन्। बाबाले निर्देशन दिइरहनु हुन्छ- जो चित्र चाहिन्छ ठीक छ, बनाऊ। बुद्धि त सबैको काम गर्छ। मानिसहरूको कल्याणको लागि नै यो बनाइन्छ। तिमीलाई थाहा छ- सेन्टरमा जब कोही आउँछन् भने अब यस्तो के युक्ति रचौं, जसले गर्दा मानिसहरूले आफैँ मिठाई लिन आऊन्। कसैको राम्रो मिठाई हुन्छ भने त विज्ञापन पनि राम्रो हुन्छ। सबै एक अर्कालाई भन्छन् फलानो दोकानमा जाऊ। यो त एकदम राम्रो नम्बरवन मिठाई हो। यस्तो मिठाई कसैले दिन सक्दैन। एउटाले देखेर जान्छ भने अरुलाई पनि सुनाउँछ। ख्याल त चल्छ- सारा विश्व कसरी गोल्डेन एजमा आउने छ, त्यसको लागि कति सम्झाउनु हुन्छ। तर पत्थरबुद्धि छन्, मेहनत त लाग्छ नि। शिकार गर्न पनि

सिक्नुपर्छ नि। पहिला पहिला सानो शिकार गर्न सिकाउँछन्। ठूलो शिकारको लागि त तागत चाहिन्छ नि। कति ठूला-ठूला विद्वान् पण्डित छन्। वेद-शास्त्र आदि पढेका छन्। आफूलाई कति महान् ज्ञाता सम्झन्छन्। बनारसमा कति उनीहरूलाई ठूलो ठूलो पदवी (टाइटल) मिल्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो- पहिला-पहिला त बनारसमा सेवाको घेराउ गर। ठूलाको आवाज निस्कियोस् तब कसैले सुनून्। सानाको कुरा कसैले सुन्दैनन्। महावीरहरूले सम्झाउनु पर्छ, जसले आफूलाई शास्त्रहरूको ज्ञाता सम्झन्छन्। कति ठूला-ठूला पदवी दिन्छन्। शिवबाबाको पनि यति टाइटल छैनन्। भक्तिमार्गको राज्य छ नि, फेरि हुन्छ ज्ञानमार्गको राज्य। ज्ञानमार्गमा भक्ति हुँदैन। फेरि भक्तिमा ज्ञान बिल्कुलै हुँदैन। यो बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, बाबाले पनि यस्तैलाई हेर्नुहुन्छ, सम्झनुहुन्छ- यी सितारा बसेका छन्। देहको भान छोडिदिनु छ। जसरी माथि ताराहरूको झिलिमिली हुन्छ, त्यस्तै यहाँ पनि झिलिमिली भएको छ। कुनै कुनै धेरै प्रकाश दिने बनेका छन्। यी हुन् धर्तीका सितारा, जसलाई नै देवता भनिन्छ। यो कति ठूलो बेहदको मण्डप (रंगमञ्च) हो। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- त्यो हो हृदको रात र दिन। यो हो फेरि आधाकल्पको रात, आधाकल्पको दिन, बेहदको। दिनमा सुख नै सुख हुन्छ। कहीं पनि धक्का खानु पर्ने आवश्यकता हुँदैन। ज्ञानमा हुन्छ सुख, भक्तिमा हुन्छ दुःख। सत्ययुगमा दुःखको नाम हुँदैन। त्यहाँ काल नै हुँदैन। तिमीले कालमाथि विजय प्राप्त गर्छौ। मृत्युको नाम हुँदैन। त्यो हो अमरलोक। तिमीलाई थाहा छ- बाबाले हामीलाई अमरकथा सुनाइरहनु भएको छ, अमरलोकको लागि। अब तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई माथिदेखि लिएर सारा चक्र बुद्धिमा छ। जानेका छौ- हामी आत्माहरूको घर हो ब्रह्मलोक। त्यहाँदेखि यहाँ आउँछौं नम्बरवार पार्ट खेल्न। धेरै आत्माहरू छन्, एक एकको बारेमा कहाँ बताउँछु र! छोटकरीमा बताउँछु। कति हाँगा-बिँगा छन्। पलाउँदै-पलाउँदै वृक्ष ठूलो हुन्छ। धेरै छन् जसलाई आफ्नो धर्मको बारेमा पनि थाहा छैन। बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ, तिमी वास्तवमा देवी-देवता धर्मका हौ। तर अब धर्मभ्रष्ट, कर्मभ्रष्ट बनेका छौ।

अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी वास्तवमा शान्तिधामका निवासी हौं, फेरि आउँछौं पार्ट खेल्न। यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, यिनको डिनायस्टी थियो। फेरि अहिले संगमयुगमा खडा छौ। बाबाले बताउनु भएको छ- तिमी सूर्यवंशी थियो, फेरि चन्द्रवंशी बन्यौ। बाँकी बीचमा त छन् उपकथाहरू। यो खेल हो बेहदको। यो कति सानो वृक्ष छ। ब्राह्मणहरूको कुल हो। फेरि कति ठूलो हुँदै जान्छ, सबैलाई देख्न, भेट्न पनि सकिँदैन। जहाँतहाँ घेराउ गर्दै जान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- दिल्लीमा, बनारसमा घेराउ गर। फेरि भन्नुहुन्छ- सारा दुनियाँलाई तिमी घेराउ गर्नेवाला हौ। तिमी योगबलद्वारा सारा दुनियाँमा एक राज्यको स्थापना गर्छौ, कति खुशी हुन्छ। कोही कहाँ, कोही कहाँ गइरहन्छन्। अहिले तिमी कुनै कुरा सुन्दैनन्। जब ठूला-ठूला व्यक्ति आउने छन्, अखबारहरूमा छापिन्छ, तब बुझ्छन्। अहिले सानो सानो शिकार हुन्छ। ठूलाबडा धनवानहरूले त सम्झन्छन् स्वर्ग हाम्रो लागि यहाँ नै छ। गरिबले आएर वर्सा लिन्छन्। भन्छन्- बाबा मेरो एक हजुर, दोस्रो न कोही। तर जब मोह, ममत्व सारा दुनियाँबाट टुटे त हो नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आत्मालाई कञ्चन बनाउनको लागि एक-अर्कालाई सावधान गर्नु छ। मनमनाभवको इशारा दिनु छ। योगबलले पवित्र बनेर चमकदार सितारा बन्नु छ।

२) यस बेहदको बनीबनाऊ नाटकलाई राम्रोसँग बुझेर स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ। ज्ञान अञ्जन दिएर मानिसहरूलाई अज्ञानको घोर अन्धकारबाट निकाल्नु छ।

वरदान:- आफ्नो व्यावहारिक जीवनको प्रमाणद्वारा साइलेन्सको शक्तिको आवाज फैलाउने विशेष सेवाधारी भव

हरेकलाई साइलेन्सको शक्तिको अनुभव गराउनु- यो विशेष सेवा हो। जस्तो साइन्सको शक्ति प्रसिद्ध छ त्यस्तै साइलेन्सको शक्ति प्रसिद्ध हुनु पर्छ। सबैको मुखबाट आवाज निस्कियोस्- साइलेन्सको शक्ति साइन्सभन्दा पनि उच्च छ। त्यो दिन पनि आउँछ। साइलेन्सको शक्तिको प्रत्यक्षता अर्थात् बाबाको प्रत्यक्षता। साइलेन्स शक्तिको व्यावहारिक प्रमाण हो तिमी सबैको

जीवन। हर एक हिंदा-डुल्दा शान्तिको प्रतिमूर्ति देखियोस् तब साइन्सवालाको दृष्टि पनि साइलेन्सवालाहरू माथि जान्छ। यस्तो सेवा गर तब भनिने छ विशेष सेवाधारी।

स्लोगन:-

सेवा र स्थितिको सन्तुलन राखेमा सबैको आशीर्वाद मिलिरहन्छ।